

De Poolse Wioletta (36) heeft nog nooit een hele avond Nederlands gepraat. Met haar NT2-examen (Nederlands als tweede taal) voor de boeg moet het er maar eens van komen.

“Zodra mensen horen dat ik uit Polen kom, denken ze dat ik aardbeienplukster ben. Of dat ik met een Nederlander ben getrouwd om z'n geld. Op een avond fietste ik na tennis naar huis met een dame met wie ik net had gespeeld. ‘Waar woon jij eigenlijk?’ vroeg ze. ‘Zuid,’ zei ik, en toen keek ze me heel verbaasd aan. ‘Met hoeveel mensen woon jij daar dan?’ ‘Alleen met mijn man,’ antwoordde ik. Dat kon ze haast niet geloven.”

Wioletta (36) zit in de avondzon op het terras van café L’Affiche in Oud-West. ‘Ik ben er,’ sms’te ze. ‘Blond haar, zwarte top.’ Ze bestelt een biertje bij de serveerster. ‘Ik las de oproep in *Het Parool* en dacht: laat ik het doen. Ik heb niets te verliezen.’ Sinds 2011 woont Wioletta in Nederland, en hoewel ze al heel wat uren Nederlandse les heeft gehad, heeft ze nog nooit een hele avond in het Nederlands gepraat. Niet met haar man, niet met haar collega’s bij de Rabobank en niet met vrienden. “Binnenkort heb ik mijn NT2-examen,” zegt ze. “Het is tijd voor de vuurdoop. Met een vreemde is het makkelijker.”

Tuurlijk heeft ze het weleens geprobeerd. “Toen ik anderhalf jaar in Nederland woonde, dacht ik op een ochtend: vandaag ga ik Nederlands praten. Ik kan het.” In de lift vroeg ze een collega hoe het met hem ging. “Goed,” zei hij. “En met jou?” “Ok goed,” antwoordde ze. “Oók goed,” corrigeerde hij haar. “Je moet zeggen: óóóó goed.” Toen was Wioletta er alweer helemaal klaar mee. “Ik snap wel dat ze het goed bedoelen, maar ze behandelen me als een kind. Dat vind ik niet leuk.”

Het liefst zou ze nieuwe vrienden maken, met wie ze leuke dingen kan doen en ondertussen de taal kan oefenen. “Maar het is niet zo makkelijk om vrienden te worden met Nederlanders,” zegt ze. “Iedereen heeft alles al geregeld, er is geen ruimte voor nieuwe vriendschappen.” In winkels en op de tennisclub praat ze soms wel Nederlands, en met haar man maakt ze ook kleine stapjes. “We bellen elkaar na het werk: hoe was jouw dag, wat wil je vanavond eten, dat soort dingen. Maar als we echt wat moeten bespreken, schakelen we direct over op het Engels.”

Ondertussen vertelt ze honderduit over haar voorouders in Siberië, de eerste ontmoeting met haar geliefde, haar NT2-examens en de uitspraken over Polen van Geert Wilders. In het Nederlands. “Je kunt het dus wél,” zeg ik. “Ik ben zelf ook een beetje verrast,” zegt ze, en ze erkent dat ze in die vier jaar nog nooit zo veel Nederlands heeft gesproken. Zal dat veranderen, na vanavond? “Ik weet het niet,” zegt ze met een zucht. “Mijn man is te kritisch.” “Of ben je zelf te kritisch?” vraag ik. Even denkt ze na. “Misschien wel,” zegt ze dan. “Ik durf gewoon geen fouten te maken. Niet in de buurt van mensen die ik ken.”

Ook een zetje nodig? Mail naar vuurdoop@parool.nl

‘Ik durf
gewoon
geen
fouten te
maken’

beeld Valesca van Waveren